

A fosztogatás román ünnepe

2025 augusztus 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

KERESZTES HADJÁRAT – Közönséges rablóhadjárat zajlott 1919-ben Magyarország ellen.

Különös gy?lésr?l érkezett bejelentés július vége felé a Budapesti Rend?r-f?kapitányságra azzal a céllal, hogy az Országház el?tt „megemlékezzünk a román hadsereg 106 évvel ezel?tti, Budapestre történ? bevonulásáról és

Magyarország Kun Béla bolsevik rezsimje alóli felszabadításáról. Felidézni az 1919. augusztus 3–4-i történelmi pillanatot, amely a két népet, a románt és a magyart kívánta közelebb hozni egymáshoz a marxizmussal szembeni közös küzdelem jegyében.”

A beadványt Mihai Tîrnoveanu brassói fogorvos írta alá, a számos primitív provokációban, így az úzvölgyi magyar katonatemet? barbár feldúlásában is b?nös Calea Neamului (Nemzet Útja) nev? soviniszta gittegylet vezet?je, aki évtizedek óta a szerinte nem létez? Székelyföld románságának vélt sanyarú elnyomatása ellen ágál.

Tîrnoveanu gyakorlott provokátor, évek óta próbál maroknyi bocskorosa élén behatolni a tusnádfürd?i táborba, hogy bárdolatlan hangoskodással zavarja meg Orbán Viktor szokásos ottani el?adását. Csoportosulása december 1-jén, Erdély elszakításának szomorú évfordulóján szokott kék-sárga-piros zászlóerd?be bugyolálva végigmasírozni Székelyföld városain,

hogy mások fájdalmát élvezve kiélhesse sekélyes románságát. Állítólag egy alkalommal Csíkszeredában néhány, a kies afrikai Csádból érkezett turista igen megörült, amikor meglátták hazájuk pontosan ugyanolyan nemzeti színeit, mert azt hitték, direkt az ? tiszteletükre rendezték meg a busójárás ügyetlen paródiáját, de aztán kiderült, hogy szigorú román atya- és anyafiak zordonkodnak a magyar városban.

A Budapesti Rend?r-f?kapitányság természetesen megtiltotta a néhány tucat résztvev?re tervezett román idétlenkedést – reméljük, érvényt is szereznek a tilalomnak.

A cinikus sovén pimaszkodás azért alkalmat ad, hogy felidézzük, milyen is volt valójában a hadseregnek csak nem csekély túlzással nevezhet?, szedett-vedett ruházatú, nemritkán kirúzsozott szájú tisztek által vezetett martalóchad magyarországi garázdálkodása.

Ennek szinte napi bontású krónikája Harry Hill Bandholtz tábornoknak, a magyarországi Szövetséges Katonai Misszió olasz, francia és brit tiszttársai mellé delegált amerikai tagjának Napló nem diplomata módra – román megszállás Magyarországon cím?, 1933-ban New Yorkban megjelent emlékirata, amit csak 1993-ban adtak ki magyarul.

Bandholtz tábornok a lehet? legrosszabb véleménnyel volt a románokról, akik, mint naplójában beszámol róla, közönséges fosztogatóknak bizonyultak – vittek mindent, ami mozdítható: mozdonyokat, vasúti kocsikat, ipari gépeket, magántulajdonú autókat, haszonállatokat, a boltok árukészletét, cukrot, sót, szenet, még ruhákat is.

Az amerikai f?tiszt szerint Gheorghe M?rd?rescu tábornok, a magyarországi román ármádia parancsnoka hazudozó volt, akinek értelmi szintje „egy álomkóros kanadai rénszarvaséval” ért föl. Az amerikai tábornok fölemlít egy román újsághírt, mely szerint M?rd?rescu kapcsán nyolcvanezer katonával kérkedve utasította el a katonai misszió valamely iránymutatását. Bandholtz így kommentálta a hírt: „Természetesen az öreg gazember semmi ilyesmit soha nem mondott, különben helyben kitekertük volna a nyakát, a legrosszabb az egészben azonban az, hogy amennyiben ezt mondta volna, az igazságot mondta volna, s ez további bizonyíték arra, hogy ? sosem mondott ilyet.”

Constantin Diamandi, a román kormány budapesti diplomáciai képvisel?je pedig „ken?csszer? mosolyával” irritálta Bandholtzot, aki arról is beszámolt, hogy a rekvirálásokat intéz? román hivatalnokok „hitvány csirkefogók”. Ezzel már korán, 1919. október 5-én szembesült, amikor hírét vette, hogy

a románok 14 teherautóval felsorakoztak a Nemzeti Múzeumnál, hogy azt kifosszák. A felháborodott Bandholtz azonban másodmagával odasietett, emelt hangon leállította a rabláshoz készül?d? románokat, magához vette a múzeum kulcsait, és a katonai misszió nevében lepecsételtette a zárakat. E nemes tettéért 1936-ban szobrot kapott a Szabadság téren.

Ez végtelenül idegesítette a románokat, mert Ligeti Miklós szobrászm?vész lovaglóostorral kezében formálta meg a szobrot, amit a sehonnai bitang kommunisták ezen érzékenységre tekintettel 1949-ben eltávolítottak. 1985-ben az amerikai nagykövetség zugligeti rezidenciájának kertjében újra felállították, 1989 tavaszán pedig – George Bush amerikai elnök nyári budapesti látogatására készül?dve – újra visszaállították a Szabadság térre.

A románok persze csak a civilekkel szemben voltak bátrak, ha határozottsággal szembesültek, összehúzták magukat. A Sopron és környéke népszavazás útján történ? visszaszerzésében fontos szerepet játszó Prónay Pál írja nemrég kiadott teljes, vágatlan naplója els? kötetében (Ellenforradalmi jegyzeteim 1918–1921), hogy a román megszállók mindenáron szemmel akarták tartani az ? Dunántúlra induló tiszti századát, amelynek még az útvonalát is megszabták volna, s?t katonáikkal felvigyázó kíséretet szándékoztak biztosítani. Prónay elmeséli, hogy ez ügyben

egy „rossz és közönséges kinézés?, rossz parfümt?l b?zl?” román f?hadnagy kereste meg ?t Kiskunmajsán, aki azonban rettenetesen megijedt, amikor ? közölte, hogy semmi szüksége rá, századával arra veszi az irányt, amerre neki tetszik, „tehát adjon hálát az Istennek, ha élve viszontláthatja övéit, miután nagy kedvem volna ?t felhúzni a legels? fára”,

emlékezik Prónay.
A román megszállók még antant gazdáik megvetését is kiváltva gátlástalanul fosztogattak, kegyetlenkedtek, gyilkoltak. Napirenden voltak a rekvirálások, a tiltakozók deresre húzása és megbotozása, lányok, asszonyok megbecstelenítése. „Mindennapos a gyilkosság, verik a gyerekeket és a n?ket […] rekvirálás címén személyes tárgyakat tulajdonítanak el” – rögzíti egy vöröskeresztes jelentés, amit szintén idéz naplójában Bandholtz, aki néhány hónap alatt annyira megundorodott t?lük, hogy 1919. november 1-jei naplóbejegyzésében azt írta: „Nem tudok semmir?l, amit most szívesebben tennék, mint harcolni a románok ellen.”

Nem csoda, hogy egy id? után már nem volt hová hátrálni, és

az Alföld népe szembeszállt a román egyenruhás cs?cselékkel. Különösen az 1919 áprilisában egy Kecskemét melletti tanyán, hadviselt katonák és környékbeli gazdák csatasorba állásával megalakult, Héjjas Iván vezette Rongyos Gárda tüntette ki magát az eredményes gerillahadviselésben. Nevüket rövid id? múltán rettegték a megszállók.

Domonkos László író idézi fel A Héjjas-nyárfa árnyékában cím? kötetében az esetet: a rongyosok hiába szólították fel az egyik román tisztet garázdálkodó emberei visszafogására, az csak annyit üzent cinikusan franciául modoroskodva, hogy tessék tudomásul venni, „c’est la guerre”, azaz „ilyen a háború”. A tudomásulvétel megtörtént: néhány nappal kés?bb több tucat rajtavesztett román fosztogatót derékig fölbe ásva találtak meg feletteseik egy d?l?út mentén, fejükön cédulával: „C’est la guerre”.

Mindezek miatt

román felszabadításról beszélni tehát közönséges hazugság, provokáció, akkor is, ha egyes visszaemlékezések szerint akadtak olyan települések, ahol a román megszállás bizonyult a kisebb rossznak a vörösterror rendszerszint? vérfürd?je után.

De mindent összevetve az 1919-es közönséges román rablóhadjárat a tettesek és örököseik múlhatatlan történelmi szégyene.

Ágoston Balázs - www.magyarnemzet.hu



Ajánló